

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **P. O. M.**
bytem x
zastoupený Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1
zastoupen JUDr. Janem Olejníčkem, advokátem
sídlem Na příkopě 853/12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2019 č. j. MHMP 2194341/2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), částečně změněno rozhodnutí Městské části Praha 2, Úřadu městské části Praha 2, odboru správních agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 11. 2018 č. j. MCP2/251316/2018/OSA-OPR/Hawr, kdy původní znění výroku o uložení správního trestu: „podle ust. § 34e odst. 4 písm. c) zákona o silniční dopravě“ a „pokuta ve výši 20000,- Kč“

bylo změněno na „podle ust. § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě“ a „pokuta ve výši 10000,- Kč“, ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále také zákon o silniční dopravě), kterého se dopustil tím, že dne 18. 4. 2018 při přepravě uskutečněné v čase od 10:28 hod. do 10:40 hod., v rozporu s ust. § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.
3. Žalobce ve své žalobě namítal, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně trpí nezákonností, když bylo nesprávně právně posouzeno jeho jednání, neboť se nedopustil přestupku, který mu byl kladen za vinu a tento mu nebyl ani prokázán. Doplnil, že skutkový děj tak, jak je popsán ve skutkové větě, na takové právní posouzení přestupku tak, jak jej provedly správní orgány, vůbec nedopadá.
4. Ze skutkové věty dle jeho názoru nevyplývají všechny významné okolnosti, které v konkrétním případě vytváří znaky vytýkaného přestupku. Skutková věta hovoří pouze o „kontrolní přepravě“ bez jakýchkoliv dalších vysvětlujících důležitých okolností charakterizujících skutek. Není vůbec zřejmé, zda se nejednalo například o přepravu vyplývající ze společenské služby nebo přepravu občansky sdílenou. Takto popsáný skutek nenaplnuje veškeré zákonné znaky vytýkaného přestupku uvedeného v právní větě rozhodnutí, kdy se patrně podává, že se mělo jednat o přestupek v souvislosti s porušením zákona o silniční dopravě. Nelze se spokojit s tím, že by takový popis skutku vycházel pouze např. z odůvodnění rozhodnutí.
5. Dále namítal, že se nemohl přestupku dopustit, neboť je mu vytýkáno jediné jednání, zatímco § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě obsahuje formulaci „*vykonává práci řidiče taxislužby*“ (nedokonavý vid slovesa), proto spáchání přestupku vyžaduje soustavnost a opakování jednání. Žalobce k tomu odkázal na rozsudky NSS ze dne 25. 8. 2005, čj. A 14/2003-51, ze dne 8. 6. 2017, čj. 1 As 50/2017-32, a ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013-35, jakož i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018, čj. 4 A 29/2016-48. Žalobce pro srovnání poukázal na užití dokonavého vidu slovesa „*užije*“ v § 34e odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě. Podle žalobce tedy v jeho případě bylo nutno prokázat opakované a trvalé vykonávání práce řidiče taxislužby, neboť soustavnost je jejím pojmovým znakem. Žalobce upozornil na novelu § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě a uvedl, že tento zákon č. 115/2020 Sb., vyhlášený 24. 3. 2020, nahradil v daném ustanovení nedokonavý vid slovesa „*vykonává*“ za dokonavý vid slovesa „*vykoná*“. Podle žalobce nemůže žalovaný odůvodňovat dostatečnost toliko jediného jednání u daného přestupku tím, že správní orgány nejsou (či jsou jen s nadměrným úsilím) schopny provést opakovanou kontrolu téhož řidiče; poukázal na zásadu *in dubio pro reo*. Podle žalobce je navíc, v případě dvojího možného výkladu § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, třeba respektovat zásadu *in dubio pro mitius*.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že skutková věta splňuje zákonné požadavky, tedy údaj o místě, době i způsobu spáchání, je v ní také uvedeno, že šlo o přepravu objednanou přes aplikaci Uber, přičemž popis skutku je jasný a nezaměnitelný. Dále žalovaný uvedl, že dle jeho názoru ani gramatickým výkladem § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě nelze dovodit, že musí jít u daného přestupku o opakované porušení povinnosti; souslovím „*vykonává práci řidiče taxislužby*“ je míněn každý okamžik výkonu takové činnosti, tedy i činnost probíhající (nedokončená). Žalovaný k tomu odkázal na rozsudky č.

- j. 10 As 298/2016-24 ze dne 29. 9. 2018, č. j. 5 As 51/2007-105 ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 39/2009-81 ze dne 20. 8. 2009, č. j. 9 Azs 84/2014-37 ze dne 3. 4. 2014 a č. j. 10 As 298/2016-24 ze dne 29. 3. 2018. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
 8. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 17. 5. 2022 právní zástupci žalobce a žalovaného setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
 9. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: fotografie z aplikace Uber, kontrolní protokol č. T/20180418/1/Ry ze dne 18. 4. 2018, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MCP2/251316/2018/OSA-OPR/Hawr ze dne 23. 11. 2018, odvolání žalobce ze dne 23. 11. 2019, žalobou napadené rozhodnutí č. j. MHMP 2194341/2019 ze dne 25. 10. 2019.
 10. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 18. 4. 2018 uskutečnili kontrolní pracovníci žalovaného kontrolu žalobce při řízení motorového vozidla tov. zn. Volkswagen Passat, poznávací značky x, přičemž kontrolní přeprava byla objednána prostřednictvím mobilní aplikace Uber a byla zahájena v ulici Vladislavova 22, Praha 1 a ukončena v ulici Studničkova 3, Praha 2, přičemž řidič (žalobce) nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. O kontrole byl následně sepsán protokol č. T/20180418/1/Ry, dle kterého žalobce vykonal tuto přepravu v Praze za úplaty (67,44 Kč). Podle kontrolního protokolu žalobce neměl oprávnění řidiče taxislužby a dopustil se i dalších porušení zákona o silniční dopravě (např. vozidlo nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby, vozidlo bylo bez střešní svítilny a další, která nejsou z hlediska projednávání žaloby podstatná, a proto soud nepovažoval za nezbytné, je zde všechna uvádět). Při kontrole byla pořízena též fotodokumentace, z níž plyne, že v uvedený den uskutečnil žalobce 4 placené jízdy (viz fotografie z mobilního telefonu žalobce v aplikaci Uber).
 11. Správní orgán prvního stupně vydal dne 5. 8. 2019 rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, za což mu byla uložena pokuta ve výši 20 000 Kč, a zároveň povinnost uhradit paušálně vyčíslenou náhradu nákladů řízení. Správní orgán prvního stupně na základě zákona o silniční dopravě a provedeného dokazování dospěl k závěru, že žalobcem poskytnutá služba přepravy objednaná prostřednictvím aplikace Uber, naplňuje zákonné znaky taxislužby, proto bylo povinností žalobce mít oprávnění řidiče taxislužby. Z provedeného dokazování dovodil, že nešlo o jedinou nahodilou přepravu, nýbrž daný den žalobce vykonával práci řidiče taxislužby celkem čtyřikrát. Proti rozhodnutí správního orgánu podal žalobce dne 23. 11. 2019 odvolání, žalovaný následně žalobou napadeným rozhodnutím částečně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a ve zbylé části ho potvrdil.
 12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
 13. Podle § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) *ve výrokové části rozhodnutí*

o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede a) popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, b) právní kvalifikace skutku, (...).

14. Podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.
15. Podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykoná práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.
16. Podle § 21c odst. 1 téhož zákona, ve znění účinném do 30. 9. 2020, práci řidiče taxislužby je oprávněna vykonávat pouze osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Oprávnění řidiče taxislužby uděluje na žádost dopravní úřad příslušný podle místa trvalého, dlouhodobého, přechodného nebo jiného povoleného pobytu žadatele, pokud je žadatel starší 21 let a spolehlivý podle § 9 odst. 3. K žádosti žadatel přiloží fotografii, která svým provedením odpovídá požadavkům zákona o občanských průkazech.
17. Podle § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě lze za přestupek podle § 34e odst. 1 písm. a) uložit pokutu do 50 000 Kč.
18. Klíčovou otázkou sporu mezi účastníky řízení je především aplikace a výklad § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020.
19. Žalobce v nynější věci staví svou argumentaci v podstatě jen na skutečnosti užití nedokonavého vidu slovesa v sankčním ustanovení, přičemž této jazykové argumentaci nemůže soud vedle jiných výkladových metod, vedoucích soud k odlišné interpretaci zákonného ustanovení od žalobce, přisvědčit (srov. zejména výklad logický a teleologický). Je nepochybné, že smyslem a účelem ustanovení, které je předmětem sporu v této věci, je ochrana práv (života, zdraví, majetku) cestujících a dalších účastníků silničního provozu. Bylo by proto zcela v rozporu s logikou, aby jedna (první) jízda řidiče taxislužby nemusela naplňovat uvedený účel zákonného ustanovení (na který správně poukázal již žalovaný), zatímco druhá a další přeprava již musela. Soud tak nepřisvědčuje námitce žalobce o možném dvojím výkladu § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 30. 6. 2020.
20. Soud naopak při posouzení této stěžejní žalobní námitky přisvědčil argumentaci žalovaného. Vyšel přitom zejména z nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20 (zejména body 33. až 35). Ústavní soud v uvedené věci posuzoval skutkově obdobnou věc týkající se stejného ustanovení zákona o silniční dopravě, která před soudy začala podáním žaloby tamního žalobce ke zdejšímu soudu, a kterou soud zamítl rozsudkem ze dne 27. 6. 2019, čj. 2 A 40/2016-44. Závěry v uvedeném rozsudku posléze potvrdil i Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) rozsudkem ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 255/2019-32, ke kasační stížnosti tamního žalobce. Tvzení žalobce, že ve věci právě uvedených na sebe navazujících rozsudků zdejšího soudu a NSS nešlo o obdobnou skutkovou věc, soud nemohl akceptovat, neboť přestože v tam uvedené věci ve skutečnosti k samotné přepravě nedošlo (klientka do vozidla nakonec nenastoupila), závěry v nich uvedené jsou zcela jistě aplikovatelné i na právě projednávanou věc, a to v důsledku uplatnění argumentu logického výkladu *a minori ad maius* (od menšího k většímu), tj. pokud uvedená argumentace platí pro jednání podle předmětné skutkové podstaty i jen ve stádiu pokusu, o to více platí v případě, že toto jednání bylo dokonáno.
21. Ústavní soud v odkazovaném nálezu k otázce použití nedokonavého slovesného vidu v předchozím znění § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, v bodě 35. konstatoval,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

že „oba správní orgány, městský soud i Nejvyšší správní soud tento pojem vyložily tak, že pod vykonáváním této práce nelze rozumět pouze samotnou přepravu klienta v každém jednotlivém případě, nýbrž veškerou činnost svojí povahou spadající pod práci řidiče taxislužby. Takto viděno ovšem stěžovatel tím, že v rozhodné době pracoval pro společnost Uber, dostával od ní instrukce a také platby (\"výdělek za cestu\"), tuto činnost skutečně vykonával. Okolnost, že byla prokázána pouze jedna tato přeprava (navíc ve stádiu pokusu), na tomto závěru nic nezmění: tato přeprava totiž byla v podstatě jen indikátorem dlouhodobější činnosti vykonávané pro společnost Uber, nikoliv ojedinělou událostí. Tento závěr, ke kterému rozhodující orgány v případě stěžovatele dospěly, považuje Ústavní soud za plně odpovídající výsledkům provedeného dokazování a rovněž za závěr logický a racionální. Naopak argumentaci stěžovatele, založenou výhradně na důsledném lpění na nedokonavosti předmětného slovesného vidu (což jej vede k závěru, že nebyla-li prokázána opakovanost a soustavnost jeho činnosti, nemohl se ani dopustit daného přestupku), pokládá zdejší soud za přepjatě formalistickou a výhradně postavenou na jedné z možností gramatického způsobu výkladu, která nicméně v konfrontaci s ostatními způsoby výkladu (zejm. logický, teleologický, nebo systematický) nemůže obstát.“

22. Důvodová zpráva k novele č. 115/2020 Sb. k tomu uvádí (novelizační bod 83): „U některých již existujících skutkových podstat přestupků se upřesňuje jejich formulace tak, aby bylo nepochybné, že daného přestupku se řidič dopustí již při jediném provedení přepravy v rozporu se stanovenými povinnostmi.“ I na základě této skutečnosti tak Ústavní soud v bodě 34. dospěl k závěru, že „je zjevné, že i úmyslem zákonodárce při novelizaci aplikované úpravy nebylo dosavadní úpravu obsahově změnit, nýbrž předejít případným interpretačním nejasnostem, kdy vykonáváním práce řidiče taxislužby byla míněna i jediná přeprava klienta.“ Nelze se proto ztotožnit s žalobcem v tom, že ke spáchání předmětného přestupku je zapotřebí opakované a soustavné činnosti řidiče taxislužby bez řádného oprávnění k tomu. Soud se se žalobcem neztotožnil ani v tom, že žalovaný odůvodnil dostatečnost zjištění i jen jediného jednání u přestupku zejména tím, že správní orgány mají omezenou možnost opakovat kontrolu téhož řidiče, byť to byl jeden z jeho argumentů v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak však soud již uvedl výše v popisu obsahu napadeného rozhodnutí, žalovaný argumentoval logickým a teleologickým výkladem dané normy. K tomu soud dodává, že zákonodárce jistě nezamýšlel do zákona o silniční dopravě zahrnout skutkovou podstatu přestupku, jejíž naplnění by bylo jen velmi složitě prokazatelné (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2020, čj. 1 A 96/2015-123, bod 53.).
23. Soud proto dospěl k závěru, že k jednoznačnému výkladu § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě lze dospět za pomoci kombinace několika standardních výkladových metod, a to zejména za použití teleologického výkladu, a dále s přihlédnutím k důvodové zprávě k novelizovanému znění uvedeného ustanovení účinného od 1. 7. 2020. Proto v dané věci již nepanují nejasnosti a nelze ani použít zásadu *in dubio pro reo*, či *in dubio pro mitius*, jak požaduje žalobce.
24. Ke stejnému závěru ohledně této právní otázky pak soud dospěl i v jiných svých rozsudcích, v nichž byli účastníci řízení zastoupeni stejnými zástupci, a to ve věcech sp. zn. 1 A 2/2020, 1 A 3/2020, 1 A 10/2020 a 1 A 12/2020.
25. Dále se soud zabýval námitkou, že ze skutkové věty nevyplývají všechny významné okolnosti, které v konkrétním případě vytváří znaky vytýkaného přestupku. Dle žalobce skutková věta hovoří pouze o kontrolní přepravě bez dalších vysvětlujících okolností, z nichž by bylo možno dovodit spáchání daného přestupku.

26. S uvedenou námitkou se soud také neztotožnil. Z výše citované právní úpravy § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že výroková část rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, musí kromě dalších stanovených náležitostí obsahovat též popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, a dále právní kvalifikaci skutku, neboť vydané rozhodnutí musí jednoznačně určit, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek (*ne bis in idem*), a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. V zájmu právní jistoty obviněného proto musí být skutek ve výrokové části rozhodnutí popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, jehož závěry jsou aplikovatelné i v režimu stávající právní úpravy správního trestání).
27. Výroková část rozhodnutí o přestupku je proto klíčovou částí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky, a to nejen z důvodů již uvedených, ale především z toho důvodu, že v návaznosti na trestněprávní doktrínu je třeba i v případě rozhodnutí o přestupku trvat na tom, aby jeho výrok zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 As 92/2009-69). Rovněž výrok rozhodnutí o přestupku, stejně jako rozsudku, jímž je obžalovaný uznán vinným z trestného činu, musí obsahovat skutkovou větu, v níž musí být popsány všechny znaky skutkové podstaty daného přestupku, a to slovním vyjádřením všech okolností, které v konkrétním případě vytváří znaky tohoto přestupku. Popis skutku proto nemůže být libovolný, ale musí vyjadřovat všechny skutečnosti významné pro jeho právní kvalifikaci (srov. analogicky např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1157/2007).
28. Soud k této námitce konstatuje, že skutková věta uvedená v napadeném rozhodnutí splňuje požadavky kladené na její formulaci zákonem i výše citovanou judikaturou. Je nepochybné, že v souladu s § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky obsahuje jednoznačné vymezení času „dne 18. 4. 2018“, „v čase okolo 10:28 - 10:40 hodin“, místa „zahájena v ulici Vladislavova 22, Praha 1 a ukončena v ulici Studničkova 3, Praha 2“, i způsobu spáchání „při řízení motorového vozidla tovární značky Volkswagen Passat, poznávací značky X, šedé barvy, (...) přičemž kontrolní přeprava byly objednána prostřednictvím mobilní aplikace Uber (...), bez oprávnění řidiče taxislužby“ přestupku, jehož se žalobce měl dopustit, a takto vymezený skutek je vymezený v daném případě dostatečně určitě, a není zaměnitelný se skutkem jiným. Popis skutku dle zdejšího soudu obsahuje všechny podstatné okolnosti, které lze podřadit formálním znakům daného přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě.
29. Podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě je taxislužba *osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou*. Jednáním žalobce byla podmínka osobní přepravy pro cizí potřeby splněna, neboť mezi žalobcem a cestujícími (kontrolními pracovníky správního orgánu), vznikl závazkový vztah, jehož předmětem byla přeprava osob (srov. § 2 odst. 3 zákona o silniční dopravě). Touto přepravou byla zajištěna přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidlem určeným k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče. Zároveň se nejednalo o linkovou osobní dopravu ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o silniční dopravě, o mezinárodní kyvadlovou dopravu ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o silniční dopravě, ani o příležitostní

osobní silniční dopravu dle § 2 odst. 10 zákona o silniční dopravě. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že během předmětné jízdy došlo k naplnění zákonem stanovených definičních znaků taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2019, čj. 11 A 128/2017-55, ze dne 26. 2. 2019, čj. 11 A 105/2017-48, nebo již zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 255/2019-32). V dané věci nebylo mezi účastníky řízení sporu o tom, že žalobce neměl oprávnění k výkonu práce řidiče taxislužby. Zbývá tedy posoudit, zda skutková věta obsahuje dostatečný popis znaků dané skutkové podstaty. Skutková věta obsahuje formulaci „kontrolní přeprava byla objednána prostřednictvím mobilní aplikace Uber“, a ze skutkové věty je zřejmé, že se žalobce dopustil vytýkaného jednání jako řidič při řízení motorového vozidla. Skutečnost, že k přepravě osob – kontrolních pracovníků žalovaného, na základě přijaté objednávky skutečně došlo, ani sám žalobce ve svých námitkách nezpochybnil.

30. Ze skutkové věty tedy plyne, že přeprava byla objednána prostřednictvím aplikace Uber (UberPOP). Pojem „Uber“ byl v době, kdy se žalobce vytýkaného jednání dopustil, již všeobecně známý, odvozený právě od názvu příslušné mobilní aplikace, obecně chápáný tak, že se jedná o službu, jež umožňuje osobě, která se potřebuje někam dopravit, využít k tomuto účelu možnost přepravy poskytnutou jí jinou osobou, která disponuje místem ve svém vozidle, nacházejícím se poblíž. Povahou služby Uber (obdobná je i služba UberPOP) se zabýval SDEU např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2017 ve věci C-434/15 („Uber Spain“), z něhož vyplývá, že splňuje-li žalobcem poskytnutá přepravní služba navázaná na předchozí zprostředkování přes aplikaci Uber parametry výkonu taxislužby podle zákona o silniční dopravě, nebrání právo EU použití těchto vnitrostátních předpisů na projednávanou věc, přičemž v rozsudku SDEU ze dne 10. 4. 2018 ve věci C-320/16 („Uber France“) tento soud výslovně připustil možnost aplikace sankčních ustanovení vnitrostátního práva pro situace, v nichž samotné přepravní jízdy předchází zprostředkování pomocí elektronické aplikace. Také Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17, nevyloučil, že i v případě, že provozovatel služby Uber nesplňuje zákonem stanovené podmínky pro výkon taxislužby, lze jeho činnost i tak považovat za taxislužbu. K obdobnému závěru dospěl i NSS v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, čj. 9 As 291/2016-136, kdy nevyloučil, že poskytnutí přepravy řidičem využívajícím aplikaci Uber, může být výkonem práce řidiče taxislužby, a to i v případě vykonání jediné přepravy osob jinak odpovídající vymezení taxislužby podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě.
31. Zdejší soud se ve svých rozhodnutích rovněž zabýval povahou této služby opakovaně, např. v rozsudku ze dne 21. 7. 2020, čj. 1 A 96/2015-12, v bodě 55, konstatoval, že „[o]dkazuje-li § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě na „práci řidiče taxislužby“ je tím myšlen soubor činností spočívající v řízení motorového vozidla, nabízení taxislužby, účtování platby apod. Takovou činností bude i nabízení a vykonání přepravy prostřednictvím aplikace UberPOP. Mezi žalobcem a zákazníky došlo bez pochyby k uzavření závazkového právního vztahu, který lze zcela jistě z podstaty věci podřadit pod pojem výkon práce řidiče taxislužby, neboť takovýto závazkový právní vztah definuje samotný rámec pro poskytování přepravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 255/2019-32).“ Dále zdejší soud v jiném svém rozsudku ze dne 9. 9. 2020, čj. 10 A 73/2019-54, dospěl k závěru, že „[p]rovozovatel služby Uber pak kontroluje veškeré důležité prvky dopravy cestujícího – tj. cenu za přepravu, za dopravce obzvláště cestujícího s vyšší jízdného, provádí rozpis jízdného i fakturaci a ve všem podstatném komunikuje namísto dopravce se zákazníkem, ovlivňuje motivaci řidičů i motivaci cestujících, jakož i požadavky na řidiče a jejich vozidla. To vše je, podle názoru soudu, důkazem o velmi propracovaném a systematickém zasahování organizátora samotné přepravní služby odlišného od

dopravce do přepravy vozidly jednotlivých řidičů včetně žalobce, kteří jsou tak pouze vykonavateli smluvených jízd k požadavku zákazníka a zcela bez ohledu na přepravní potřeby samotného dopravce. V tomto směru tak aplikace Uber přebírá roli dispečinku v organizaci přepravy vozy taxislužby spolupracujících dopravců s tím, že živého dispečera nahrazuje automatizovaný softwarový systém, který distribuuje konkrétní požadavky poptávajících zákazníků po přepravní službě mezi nasmlouvané dopravce za úplaty odpovídající předem stanovené cenové představě nabízející smluvní strany (čili samotným zprostředkovatelem a organizátorem přepravy), vyjádřené před jízdou.“ Tato přeprava tak má s ohledem na výše uvedené nepochybně charakter taxislužby. Současné soudy již naznačily, že se nemůže v případě společnosti Uber jednat o přepravu vyplývající ze společenské služby nebo přepravu občansky sdílenou (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2017, čj. 9 As 291/2016-136, zejména body [20] – [22]). S ohledem na výše uvedené tak lze uzavřít, že sporná skutková věta tak, jak byla formulována v napadeném rozhodnutí, obsahuje dostatečný popis všech znaků skutkové podstaty přestupku, jehož spáchání je žalobci vytýkáno.

32. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný sice byl ve věci úspěšný, žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti mu však nevznikly. Žalovaný byl zastoupen advokátem. Městský soud v Praze ovšem vychází ze závěrů ustálené judikatury, např. z nálezů Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2010 sp. zn. III. ÚS 1180/10 a ze dne 23. 11. 2010 sp. zn. III. ÚS 2984/09, které dovozují, že orgány veřejné moci disponují dostatečným materiálním a personálním vybavením a jsou schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů. Tytéž závěry zopakoval Ústavní soud vícekrát i ve své následné judikatuře, ke stejným závěrům opakovaně dospěla i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 20. 12. 2012 č. j. 2 AOs 2/2012-37, ze dne 24. 8. 2016 č. j. 2 As 217/2016-26 nebo ze dne 25. 7. 2019 č.j. 9 As 47/2019-36). Náklady žalovaného vzniklé v souvislosti se zastoupením advokátem v řízení soud nepovažuje za důvodně vzniklé a jejich náhradu mu proto nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. května 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.